

[Viggo Starcke.]

hvis det var sin magt, den skulle bygge på. Det er imidlertid dens moralske styrke og de forskellige implicerede parters anerkendelse af dens moralske ret, der vil være det tungest vejende. Før den sidste verdenskrig, da Sudeterkrisen var på højdepunktet, foreslog vi fra vor side, at de nordiske lande skulle sende en sådan styrke til Sudeterlandet, indtil en folkeafstemning kunne være tilendebragt dernede. Men der er jo det ved det, at i det tidsrum, De Forenede Nationer har bestået, har den eksekutive magt bag De Forenede Nationer været særdeles akademisk, men det er nødvendigt, at den bliver realistisk, hvis man skal undgå selvtaget. Fordi De Forenede Nationer ikke har haft den fornødne magt, blev jo NATO skabt.

Den konflikt, som i øjeblikket råder i det mellemste østen, har to sider: modsætningen mellem Israel og araberne på den ene side, og spørgsmålet om Ægypten og Suezkanalen og de nationer, der har interesse i at bruge Suezkanalen, på den anden side.

Hvis man i et land skal anlægge en jernbane eller en kanal mellem to floder, så må nødvendigvis et sådant anlæg af en jernbane eller en kanal komme til at krænke skøderettighederne for en lang række lodsejere, og findes der imellem disse lodsejere genstridige jordejere, som forlanger en ågerpris for deres jord eller ligefrem truer med en afspærring af den offentlige færdsel, så sker der i helhedens interesse det, at der finder en ekspropriation sted i henhold til loven, mod ydelse af fuld erstatning. Det er en fremgangsmåde, som anvendes i alle lande. Men en sådan retsregel findes endnu ikke inden for folkeretten, og så vidt jeg kan se, er det nødvendigt, at en sådan retsregel skabes, og så vidt jeg kan se, er der allerede tilløb til, at noget sådant vil blive skabt.

Suezkanalen er nemlig ikke bygget af ægypterne, og den er aldeles ikke bygget i ægyptisk interesse. Ægypten har praktisk talt ingen interesse i Suezkanalen, fordi det er det eneste land, der har havne på begge sider af den. Suezkanalen er udelukkende i alle de talrige nationers og flertallet af kontinenters interesse, og derfor er den strimmel sand, som den går igennem, ikke alene et nationalt ægyptisk anliggende, men

det er et anliggende for verdenshandelen og verdenstrafikken.

Det, der skete, efter at England havde rømmet sine baser ved Suez, var dette, at den ægyptiske diktator brød de forudsætninger, hvorunder England havde rømmet Suezonen. Han engagerede sig intimt med Rusland og kommunismen; men det var en tydelig forudsætning for rømningen, at dette ikke måtte ske. Til sidst gik han til et retsbrud, idet han egenmægtigt brød en international aftale. Der er ikke noget at sige til, at der reageres over for en sådan truende optræden. Man kan forstå den engelske premierminister, som har oplevet Mussolinis invasion i Abessinien, som har oplevet Hitlers indmarch i Ruhr, som har oplevet eftergivenheden i München — man kan forstå den engelske premierministers og den franske premierministers synspunkt, at i dette tilfælde er det klogt at skride ind, inden der har fundet en sovjetrussisk infiltration sted omkring kanalen.

Formelt kan der rejses bebrejdelser mod England og Frankrig for overtrædelse af enkeltes bestemmelser i De Forenede Nationers pagt, men reelt er det jo sådan, at De Forenede Nationer har været tøvende med at skride ind over for det, der skete omkring Suezkanalen. Det, der er sket, svarer til dette, at der i Ørstedsparken udtrykkeligt står på små skilte, at græsset ikke må betrædes, men sker der nede ved søen noget af livsfarlig karakter, så betræder man græsset. Og nu rejser man bebrejdelser mod dem, der har betrådt græsset, men retter ikke så mange bebrejdelser mod dem, der er ved at vælte alle træerne i parken.

Man taler så meget om imperialismen og kolonialisme. Man retter bebrejdelser imod England og Frankrig for deres kolonier. Man bør samtidig anføre dette, at det britiske rige har givet Canada, New Foundland, Australien, New Zealand, Indien, Ceylon, Burma friheden inden for et stort commonwealth, og den kolonialisme, som har været præget fra den vestlige side, har altid været knyttet til skibsfarten og handelen og til skibsfartens og handelens frihed sammen med en opdragelse til selvstyre af de underudviklede lande. Men man taler så lidt om den store farlige imperialismen og kolonialisme, i Asien og i Europa, som ikke